

Vepr̃ nemá rád pepr̃

Miroslav Štěp

Miroslav Schee

VEPŘ NEMÁ RÁD PEPŘ

BLÁZNOVA ZPOVĚĎ

Ve svých dvaceti čtyřech letech jsem si položil otázku, jestli se netvářím nepříjemně. Netrvalo to dlouho a dostal jsem se do začarovaného kruhu nenávisti. Předpokládal jsem, že mě lidé nenávidí, protože jsem se domníval, že se tvářím nenávistně. Zpočátku jsem se bil jako lev, abych se ze začarovaného kruhu dostal a usiloval jsem o bezpodmínečnou lásku. V hlavě jsem si opakoval myšlenky jako: „I když mě někdo nenávidí, tak já ho rád mít můžu, protože se mi spolupráce s ním jeví jako výhodná. Budu mu pak pomáhat, jeho vztah ke mně se zlepší a buď mi bude také pomáhat anebo alespoň méně škodit.“ Tyto myšlenky se týkaly téměř každého cizího člověka, kterého jsem potkal a nikam to nevedlo.

Po určité době, mě napadlo, že i nenávist může mít své výhody a u většiny cizích lidí jsem si našel nějakou mouchu a říkal jsem si, že je zotročím. Pokud šlo o to, že možná někteří lidé nenáviděli mě, tak jsem si říkal, že se z nich můžou vyklubat dobří otrokáři a bude výhodné jim sloužit. Asi vás nepřekvapí, že ani tento přístup neměl valné výsledky.

V minulosti jsem měl tiky a zlom nastal, když mě napadlo, že to je trest za moji obludnou osobnost. Rozhodl jsem se, že tento trest přijmu v plném rozsahu a budu se co nejvíc ztrapňovat. Chodil jsem po centru Prahy s rozkrokem vycpaným igelitkami, že to vytvářelo bouli, v jedné ruce jsem měl kladivo a v druhé kýbl a ptal jsem se lidí, jestli neviděli zatoulané kočky a také jsem zpíval.

Ve dvaceti jsem se chtěl stát vládcem světa a zároveň zničit civilizaci, protože jsem ji považoval za příčinu svého utrpení. Zločin jsem považoval za něco přijatelného a na slovní urážky jsem reagoval pěstmi.

Jednou jsem si uvědomil, že si sami můžeme určit, co je pro nás důležité a já si řek, že je pro mě důležité, aby pro mě nic důležité nebylo. Zpočátku jsem se cítil skvěle a od tohoto absolutního nihilismu jsem si sliboval permanentní štěstí. Po několika dnech mě napadlo, že není důležité, že nenávidím lidi a divil jsem se, že se v jejich společnosti necítím dobře.

Nedávno mě jeden psycholog učil meditaci soucitu a od té doby jsem si často v hlavě opakoval: „Přeju si, aby všechny bytosti byly prosté veškerého utrpení.“ A skutečně to fungovalo – netrpěl jsem už zdaleka tolik a nezpůsoboval jsem bolest ostatním. Stále jsem se trápil kvůli pomíjivosti života, ale i to se rychle vyřešilo. Dostal jsem od kamaráda knížku Vnitřní revoluce od Krishnamurtiho a dočet jsem se tam, že autorova duše je jako jezero – hladina v podobě emocí a myšlenek je občas rozvířená, ale uvědomuje si naprostý klid na hlubokém dně. A mě napadlo, že i já bych toho mohl dosáhnout. Vytvořil jsem následující teorii, která vlastně není ničím novým: vnímám část vesmíru – jsem jí utvářen. A tato část je utvářena zase jinou a tak dále. Jsem tedy utvářen celým vesmírem. A když se na to podívám z druhé strany, tak věřím, že mě část vesmíru vnímá a jí vnímá jiná část a utvářím tedy celý vesmír. A tento vesmír je utvářen pravou imitací Boha a zároveň ji sám utváří.

ČEKÁNÍ NA TRAMVAJ

Jeden moudrý kamarád mi kdysi řekl, že se ženami je to jako s tramvajemi – když jedna ujede, tak vždy přijede další. Nebylo by tedy na čase, abych se přestal hnát za manipulační jízdou a trpělivě počkal na nablýskanou sedmnáctku? A co teprve kdyby na zastávce přistála vesmírná loď!

Když jsem bydlel na sídlišti Bohnice, stále jsem potkával jistou dívku se zelenými vlasy a škvírou mezi předními zuby. Působila na mě jakýmsi hravým dojmem a stačilo mi míjet ji na chodbě v paneláku a vždy mi to zvedlo náladu. Ze sídliště jsem se odstěhoval, a přesto jsem ji ještě několikrát potkal a jednou jsem ji dokonce oslovil. Odmítla mě, ale je pro mě důkazem, že kromě osudové ženy Kamily jsou i jiné, které stojí za to a to ani neměla kdovíjaké nohy (mám na ně úchylku).

Při pobytu v Blázinci jsem poznal studentku psychologie Pavlínu, která vedla divadelní kroužek. Měl jsem v plánu vystihnout ji slovem uličnice, ale Kubova dračice mi na ni také perfektně sedí. Divadelní improvizaci si maximálně užívala a já žasl nad její energií a radostí ze života. A nejlepší bylo, že se nebála odhalit ani diskutabilní stránky své osobnosti, které jsem však uvítal, protože temnotě směle propůjčila veselost a harmonii. I ona mě odmítla, ale zdá se, že tramvajemi se to po celém světě jenom hemží.

Ke Kláře jsem zpočátku přistupoval zdrženlivě, ale o to víc mě těšilo hluboké přátelství, které mezi námi vzniklo. Párkrát se mi

podařilo jí zalichotit rafinovaným způsobem a ona to vždy oplátila neskryvanou radostí. Při rozhovorech jsem si tak trochu hrál na psychologa a přišlo mi, že Klára trpí pocitem viny po nevydařeném vztahu. Řekl jsem jí, že podle mě do vztahu investovala strašně moc na rozdíl od jejího partnera a takhle to fungovat nikdy nemůže. Byl to prostě sólista, který nenahrával a pak se divil, že jeho tým prohrál. A z neúspěchu obvinil spoluhráče, že mu nedávali přesnější nahrávky. Kláru jsem bral spíš jako kamarádku, ale její silné objetí při jednom loučení je přesně takovým momentem, pro který stojí za to žít a dosud mě to hřeje u srdíčka.

Zatím jsem se žádnou tramvají pořádně nesvezl, ale občas je taky fajn ji alespoň opravit a vyleštit.

BRÁCHA

Když se ohlédnu za minulostí, velmi mě mrzí, že velkou část života jsem si nevážil toho, jakého mám super bráchu. A nejenom to, dokonce jsem mu někdy ubližoval a sám sobě se za to hnusím. Ted' se snažím napravit, co se ještě dá a poskytnout mu podporu, jakou si zaslouží.

Jeho životní úděl není lehký – s celým světem to vždy myslel strašně dobře, ale ostatní v něm vycítili jakousi slabost a tak to pěkně schytával. V současnosti si myslí, že je Antikrist a že telepaticky komunikuje s mimozemšťany, kteří chtějí, aby se stal vládcem světa. Kdyby k tomu skutečně došlo, lidstvo by mohlo slavit, protože on by nikdy nedokázal provést nic zlého. To je tak absurdní, jako kdyby Miloš Zeman vyhrál Wimbledon.

FAJF FRÍ BÍRS

V dětství jsem se sice chtěl stát vědcem a vynalézt technologii mezihvězdných letů, ale nahánění turistů do nočních klubů byla v tu chvíli jediná profese, která se mi nabízela, a tak jsem do toho šel (ne že bych se vůbec snažil najít něco slušnějšího).

Zprvu jsem se musel hodně přemáhat, abych někoho oslovil, ale zvyk jsem si na to a přišly i chvíle, kdy jsem si to užíval. To bylo hlavně, když jsem pracoval pro Darling a prezentoval jsem tedy ten nejlepší podnik široko daleko. Z mých úst vycházely hlášky jako „handrid twenty fajf grls, snejk vůmn šou, fajf stejdžis...” a do toho jsem se posilňoval alkoholem, abych si víc věřil. Přicházely i náročné situace a poznal to i Michal, když turistům nasliboval, že v jeho klubu je čeká dvě stě společnic, ale ve výsledku jich tam našli sotva pět a vyříkali si to s ním z očí do očí.

Jednou jsem se ze šichty vracel domů a v metru jsem narazil na skupinku asi dvanácti mladých Holanďanů. Nemohl jsem takovou příležitost promarnit, a přestože chtěli jít na diskotéku nebo do huličského baru, já je dotáhl do prťavého kabaretu a shrábl jsem za ně asi patnáct set. Mé svědomí sice nebylo úplně nejčistší, ale uklidňoval jsem se myšlenkou, že jeden z nich tam možná našel svoji Soněčku Marmeládovou, která byla tak dobrosrdečná, že obšťastnila i jeho kamarády.